

Zalán Tibor

Rekonstrukciós kísérletek a *Papírváros* hőseinek megteremtéséhez

Nem
úgy volt
Nem úgy hogy
volt egy áldozat
– maga, egymaga –
és hozzá rendelve
sorsához
a gyilkosa – s ez
utóbbi én lehettem
csak a szereposztás szerint –
s bár egykor
ítéletet mondtak
ítél most megint maga

Vagy
úgy nem
ahogy az idő
hordalékából
előkaparja
az addig mélyben
fuldokló történetet mely
most hirtelen más
fénytörésben
kezd el bántani a
szemét s hártja
rám az összes gyöngeséget
egyetlen tékozló
fölöslegesnek tűnő mozdulattal

Az emlékezés
akár a tenger
hullámszába
beleőrült cápavadász
szigonyát
minden fölmerülő
jelenségbe behajítja
vérhabos már körül a víz
vért habot köp ki
pofájából a világot hátán
tartó szömyeteg cethal

Aztán
az évek
inkább mentek
mint jöttek
ki-ki elfelejteni kezdte
a kis fehér kápolnát
a bogaras házat
elfáradtak
a ruhásszekrény
tetején ágaskodó
nagy sötét lovak is
kellemetlen reccsenéssel
tört bele gerincük
a hangtalan előtátogó semmibe

De már

a kezdet sem
volt egyszerű
a hajnali metró
vágóhídi
ragyogása fölhasogatta a
bőröm és a szemem
teleszórta
szöggel mikor becsuktam
még nem
mire kinyitottam
már ott ült
velem szemben
a felhasogatott bőrülésem
és kék volt a szeme
ahogy soha
nem szerettem a
szőke nők kék szemébe nézni

Vagy
lehetett még
este is sötétben
rugdostuk
az avart azóta
bezárt külvárosi diszkó
kapuja előtt
és valakiről
beszéltek aki meg
akarja baszni magát
és később elrepedt
a kézfejemben a csont
amikor
a villanyoszlop
vasába csaptam
tehetetlenségemben
de akkor
maga már nem
volt ott átlépett könnyedén
egy valahol felnyílt más éjszakába

Egy folyton
részeg ember feküdt
keresztben az életünkön
bolond
kutya leskelődött
a vézna függöny
résénél
elácsorogva szüntelen
elcsorogatva
ránk a nyálát
ha a bolgyinós éjszakában
a hősugárzó
hitvány melegében
feszültünk egymásnak
egymáshoz egymásban
forgolódtunk
két vonagló csontjára
fogyott
gyönyör-fegyenc
szőkevény hajszolt állat
elszakadásjelző ámyalak

A szenvedés
csak később kezdődött
el amikor (mint
két szerért és szertől
reszkető kifáradt kábítószeres)
elborult
szenvedéllyel kerestük

egymás
testét testében
a feltörhetetlent
a magányt
az árvaságot
a kiszolgáltatottságot
félelmet rettegést
amikor
már nem volt elég
beleőrülni
az egymásban
átlüktetett zakatolt órákba

Igen,
függeni
kezdünk akár
a kábítószeresek egymástól
maga a ragyogással
én a rajongással
és egyre
több sírás törte
föl a gerincét
tördelte gerincemet
és egyre kilátástalanabb
vermekbe
taszított bennünket
a folytonosan hajszott gyönyör

A szeretet
olyan mint egy
darab kenyér megfogható
ám a szerelem
akár a nehéz
vörös és
sós folyadék
mindent betölt
és minden alakját
fölveszi de a legkisebb résen
át is nyomban
elszivárog szétfrocskól
megszökik
mondta
és két tenyere
között tartotta a fejemet
énekes madár a ragadozóét
és számhoz ért a szomorúsága

Szomjúsága
kitöltötte a sovány
éveket miért iszik
annyit kérdezte egy
hangsúlyba reménytelenedve
miközben
én valahol máshol
feküdtem nem érve
és már nem tudva semmit
a körülöttem zajló
vágóhídi forgatagból a város
peremén feküdtem
egy mind ismeretlenebb
ember életét kitöltve
kimerült lélekkel
és a körmeim
fölrepedtek ahogy
görcsösen vájtak
kapaszkodtak kemény húsába

És
vagy mégsem

úgy volt bár mára
más beszédmódokba
rendeződik a történet
rendeződhet ami összefogható
kiválasztható
még az akkori örvénylésből
az egykor
lelépett távolságok
arányát megváltoztatta
azóta az ismeretlenné
eltelt két élet
tapasztalatának fénytörése
elmozdul
ami mozdulatlan volt
akkor és mindegy is már
hogymelyik síkban ki volt
boldogtalanabb
melyikünk
meztelen árményka
égett rá a kis fehér kápolna
régem megvakult ablakának üvegébe

Meg
persze voltak
a történetnek
mellékszereplői
is akik akkor még
főszerepet játszhattak
el életünkben
hiába
mondtam hogy
közös létezésünk csak
árményalakok között megszilárdult
robbanás
maga mindenbe
belelátta azokat őket
maga
csak azt látta
meg hogy nincs
ajtó azon a szobán amelyben
mind elviselhetetlenebbé
vált a közeledő pusztulás forrósága